

Свѣты надежды, миръ и свободѣ.
Сега сѣмъ властенъ сичко е мое :
Царь ви сѣмъ сега, стари душмани !

(Гледа изъ кѣщи).

Стѣны-тѣ нѣмы ; сичкото мълчи ;
Враты затворихъ, кой ще мя види ?
Тукъ никой нѣма всѣнъ слуги-тѣ.

(Гледа книги-тѣ).

О, каква радость, каква минута !
Раятъ е нищо сега за мене ;
Колко пѣти ся мѣчихъ и отваряхъ
Това мѣсто ! но време не случихъ
Да сѣмъ самичакъ ;
Сега е време-напредъ давидимъ !

(Посяга на книгѣтъ и си

дрѣпва рѣжѣ-тѣ отъ страхъ).

Ухъ, какво мя достраша !..

Сякашъ чи пазѣтъ тука вѣмпири.

Какво е влажно , страшно и противно !..

Сякѣшъ чи пипамъ

Мрѣтвешки кости студены,

Слабость осѣщамъ, совѣсть мя мѣчи,

Като чи крадѣ чуждо иманіе.

(Назадъ ся дрѣпва и кръстѣ-тѣ зема.

Молитвѣ чете и ся приближава.

Фаща еднѣ книгѣ) Това е псалтирь

На старѣ Български рѣкописъ.

(Зема друга) Причеты църковны.

(Зема третѣ) Царска грамота

(Чете) :

«Божіею милостию и проч. и проч.»

(Усмиввася)

(Зема четвѣртѣ) Священно писаніе !

Стига толкова, сичко-то видѣхъ,

Книгитѣ стары, кой знай отъ кога сѣ.

Листы-тѣ кожаны, нищо не изгнило ;

Но сега скоро ще да изгниѣтъ.